

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Montreal, ngày 15- 5- 1983

Qui Tâm Tự Thức

Qui Tâm Tự Thức

Montreal, 15-5-1983

Thưa các bạn!

Hôm nay lại có cơ hội tái ngộ tại thiên đường Montreal sau một thời gian 6 tháng, thiếu 8 ngày đúng sáu tháng, trong một cuộc hành trình du thuyết, chúng tôi đã đi khắp các nơi trên thế giới, đã gặp rất nhiều bạn bè tu học, kẻ mới như người cũ, mọi người đều ôm ấp trong một tâm bệnh như chúng ta trước kia! Ngày nay đã thức giấc một phần, sau sự thức mắc hỏi han trên con đường tu học.

Chính tôi đã thực hành nhiều năm và phân giải cho mọi nơi mọi giới, để thấy rõ nguyên căn nguồn cội của mọi tâm linh. Phải tự thức và tự thực hành nhiên hậu

mới đi đến được! Một số đông bạn bè khắp năm châu đã thực hành và đã trở lại với tâm tư trẻ trung lành mạnh, cởi mở và thấy được cái bản chất xấu xa của chính mình trong sự hạn hẹp ghen ghét xấu xí đó! Rồi họ mới từ bỏ dần dần! Cho nên mặt mày càng ngày càng tinh tấn, lành mạnh lên thêm hơn!

Vì sao chúng ta sống trong eo hẹp quá nhiều? Vì chúng ta đã tưởng lầm đây là cảnh trường cửu tại thế! Chúng ta đã tranh dành cho kỳ được nhưng mà rốt cuộc chúng ta phải buông bỏ ra đi! Đâu có ai dành giữ được một món quà nào thật sự mà tay chúng ta nắm được! Cho nên người thế gian hiểu lầm của cải, danh dự, bản chất tánh hư tật xấu, cứ ôm ấp trong sự eo hẹp sẵn có của chính họ! Cho nên họ tự tạo một tấm lòng tủi thân, đau khổ, càng ngày càng hạn hẹp thêm hơn! Ngày hôm nay họ thấy rằng: Con đường Tu là duy nhất! Chỉ có Tu mới giải quyết được mọi sự!

Thì mọi người đã thấy rằng cảnh tu đi xin một ai mới có tu! Chính chúng ta đã có sẵn! Vì sự khiếm khuyết cho nên đòi hỏi sự tu! Mọi người đều có sự khiếm khuyết, tâm tối, thiếu sáng suốt! Cho nên chúng ta mới tìm con đường tu là tu bổ sửa chữa, để cho nó càng ngày càng gia tăng sự sáng suốt hơn thay vì tâm tối! Những chuyện chúng ta suy tư, những chuyện chúng ta nhận định, bây giờ thấy đúng nhưng mà chút nữa thấy sai!

Mọi người chúng ta đều nhìn nhận điều đó! Mỗi ngày mỗi tuổi mỗi gia tăng thì chúng ta mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà thôi! Nếu chúng ta định như vậy là đúng, thì chúng ta có thể triển hạn sự sống được rồi! Chúng ta không có khả năng triển hạn sự sống, thì cái gì của chúng ta định cũng không đúng!

Cho nên ở đời này, kẻ làm có hay cách mấy, người ta nghe thích hợp, thấy đó là đúng nhưng mà những

người không thích hợp họ có thể chống chọi lại! Cho nên đừng đời lăm chuy¹ện chông gai là vậy! Khi các bạn cho là đúng mà người khác cho là không đúng, có quyền! Đó là cái quyền của mọi cá nhân, mọi tâm thức khác nhau! Chúng ta mới xét rõ tâm thức là quan trọng. Tâm thức bị ô nhiễm, sự hiểu biết khác! Tâm thức cởi mở nói rộng, sáng suốt thì sự hiểu biết khác!

Càng ngày càng phát triển trong hành trình kích động và phản động nhiên hậu mới thấy rõ được sự sai lầm của chính mọi cá nhân! Cho nên người tu phải gột rửa tất cả những sự trần trược ô nhiễm đó mới trở về với chánh giác được!

Khi chúng ta đã hành, trước kia chúng ta chưa hành thì chúng ta thấy thế nào? Thấy chúng ta kiêu hãnh, được một chút tôi thấy rằng tôi đặc, tôi hay rồi, tôi giỏi rồi, tôi giàu có rồi, tôi có thể đ²è bẹp người khác! Nhưng

bây giờ các bạn thấy; các bạn hoàn toàn bất lực, càng tu các bạn thấy càng bất lực, chả làm được việc gì!

Trước kia các bạn đi học, lãnh được mảnh bằng, các bạn thấy quý lắm nhưng mà ngày hôm nay, các bạn tu rồi thấy mảnh bằng cũng không phải mục đích của các bạn! Tiền bạc cũng không phải mục đích của các bạn! Vợ con cũng không phải mục đích của các bạn! Chồng con cũng không phải mục đích của các bạn! Vậy chớ hạnh phúc ở đâu? Cho nên chúng ta đã thấy rõ rồi! Chúng ta phải hòa tan trong mọi trạng thái, mới thấy rõ hạnh phúc là gì? Hạnh phúc là chân lý bất di bất dịch! Chúng ta không bằng lòng nhưng rốt cuộc cũng phải bằng lòng! Chúng ta không chịu hòa, rốt cuộc chúng ta phải chịu hòa!

Hòa với thực chất thanh khí điển của Trời Phật đã ân ban cho chúng ta đây hằng ngày hằng giờ, các bạn

điều luyện cho các bạn được hiểu thấy rõ cái hơi thở của Thượng Đế đã ân ban cho các bạn! Nhưng mà các bạn lắm lúc phải sai lầm đối với Thượng Đế! Khi mà các bạn hiểu được đây là Thượng Đế ân ban cho tôi, giờ tôi mới tìm hiểu, tôi từ siêu nhiên mà có, rồi tôi cũng quên luôn cả Thượng Đế, tôi cũng cống cao ngạo mạn, tôi bất chấp luôn cả Thượng Đế! Cái bản chất của con người rất rõ ràng! Vì sự tăm tối, vì sự ngu muội thành ra nó không hiểu nguyên căn nguồn cội của nó! Cho nên nó ở trong cái cảnh lầm than! Đau khổ! Lúc nào nó cũng buồn, không tạo được cơ hội phát triển cho chính nó và cống hiến cho mọi người! Thì suốt cả cuộc đời của nó làm những chuyện vô ích, rờ mó vào là đều bất hạnh, làm cái gì cũng không thành công, là vì nó ở trong sự hạn hẹp!

Cho nên khi chúng ta thấy rõ được điều đó, tại sao chúng ta còn ôm lấy sự eo hẹp nữa mà chúng ta không

nói rộng tâm thức của chính chúng ta! Chúng ta bỏ cái bản chất tối tăm, ghen ghét đó, để tiến tới sự sáng suốt hơn nữa! Tại sao chúng ta phải tiếp tục đi trong cái con đường eo hẹp, cố chấp mà không biết nguyên năng sẵn có của chính chúng ta! Có phải chúng ta tạo sự đau khổ cho chính chúng ta không?

Cho nên tôi thấy rằng, con đường tu học mấy chục năm của tôi đã lượm lặt trên cuộc hành hương, tôi thấy nhiều chông gai, nhiều trở ngại, nhiều khinh bỉ nhưng mà rốt cuộc cũng phải xét mình và tự mình vượt qua mà thôi! Cho nên trên con đường tu học không phải đơn giản! Bất cứ tôn giáo nào tại thế gian cũng phải do sự dày công của hành giả mới thành đạt chứ không phải rằng bề trên ban cho chúng ta được! Chúng ta phải đi đến! Vậy bề trên làm việc tất cả, mọi người cũng phải làm như mọi cá nhân chúng ta! Mọi tầng số khác nhau, để cho mọi người đồng hưởng và

trình độ của mọi người phải đi đến mới là tự ngộ, còn không đi đến, không có bao giờ ngộ được!

Cho nên chúng ta phải trở về với sự quân bình sẵn có của chúng ta, rồi đạt tới con đường trung dung tiến hóa, chúng ta mới có cơ hội ngộ! Chúng ta còn ở trong mê chấp làm sao chúng ta hội ngộ! Tự đem mình, khép mình trong chỗ eo hẹp làm sao chúng ta tiến hóa! Hỏi chứ hạnh tu của chúng ta ở đâu? Chúng ta nói, tôi vô tôi tu, tôi tìm con đường tu, tôi thích tu nhưng mà bây giờ hạnh tu không có làm sao chúng ta tu! Hạnh tu là gì? Là nơi rộng lượng từ bi, cởi mở sáng suốt, dẹp bỏ mọi sự bi ai trong nội thức để tiến tới sự sáng suốt, mà không có làm sao thành đạt được!

Cho nên các nơi chúng tôi đã đi đến, chúng tôi đã thấy rằng tâm bệnh đầy đây! Chỉ có một y sĩ là Thượng Đế mà thôi! Mọi người biết được Thượng Đế mới có

cơ hội tự tu, tự sửa rồi tự trị bệnh cho chính mình! Chúng ta thấy chúng ta từ siêu nhiên mà có, chúng ta mới thấy rằng có Thượng Đế! Còn nếu chúng ta nói rằng, cha mẹ đẻ tôi ra, như vậy và như vậy thì không bao giờ tôi biết được nguyên căn nguồn cội của chính tôi! Tôi tự đem giam hãm tâm hồn tôi vô trong cái chỗ eo hẹp mà thôi! Các bạn ý thức được phần hồn là vô cùng! Cho nên ý chí các bạn không chịu thua một ai, không chịu lệ thuộc một ai.

Rất rõ! Nội trong gia đình các bạn, các bạn là một cõi, khi mà các bạn phải sử dụng suy nghĩ để tự tiến! Đó là ý chí vô cùng! Cho nên chúng ta cứ phải đi từ đoạn đường này tới đoạn đường nọ! Mà ngày hôm nay, dịp may đến với chúng ta, có người nhắc nhở chúng ta biết rằng: Nên bỏ tánh hư tật xấu! Nếu chúng ta không chịu bỏ tánh hư tật xấu, chúng ta cứ cố gắng ôm lấy tánh hư tật xấu thì làm sao nó tiến triển được! Làm sao nó

đem lại thanh bình cho chúng ta! Rồi làm sao chúng ta làm đúng theo ý muốn của chúng ta! Nói rằng: yêu nước, đóng góp cho nhân loại chỗ nào? Chúng ta mất quân bình làm sao yêu nước, chúng ta mất quân bình làm sao đóng góp cho nhân loại!

Cho nên chúng ta phải nhìn nhận rằng chúng ta thiếu sáng suốt! Khi chúng ta biết rằng chúng ta thiếu sáng suốt, chúng ta nên cố gắng khai triển và xóa bỏ tất cả những sự tăm tối eo hẹp của chính chúng ta, chúng ta mới trở về với sáng suốt được! Cho nên người tu, không phải rằng làm việc nhỏ, thật sự là làm việc lớn! Khi các bạn tìm ra được nguyên lai bản tánh của các bạn, dòm thấy các bạn thua tất cả, nhưng mà rốt cuộc các bạn có tất cả! Vì cái con đường cuối cùng đó là mọi người phải đi là nhẫn với hòa mà thôi! Nếu không hiểu nhẫn hòa thì làm sao học được từ bi học được dũng!

Đó, cho nên chúng ta có nhẫn có hòa mới học bi học dũng! Cho nên trên đường tu học chúng ta nhiều chông gai, nhiều trở ngại, mà không hành làm sao tới, không chấp nhận làm sao tiến! Chúng ta luôn luôn ở trong chỗ eo hẹp thì không khác gì cục nước đá, càng ngày càng tiêu đi! Cho nên tình thương phải càng ngày càng nở rộng! Mà muốn nở rộng tình thương phải chấp nhận sự sai của chính chúng ta, mới học được!

Ngay trong gia đình của các bạn, có một đứa con ngỗ nghịch, mà ngày hôm nay nó đứng trước mặt mẹ nó, nó xin lỗi mẹ, nó biết rằng cái lỗi của nó thì cả nhà vui mừng! Các bạn thấy rõ chưa! Cho nên chúng ta phải chấp nhận sự sai lầm của chính mình, mới tiến tới được! Nếu không chấp nhận sự sai lầm của chính ta thì không bao giờ chúng ta tiến được! Chúng ta bị kẹt và không khai triển được! Cho nên tôi về đến đây,

thấy mọi người rất hoan hỉ, tạo một cơ hội đón tiếp tôi, tôi cũng thành thật cảm ơn mọi người, nhưng mà cần muốn thấy sự cố gắng và Tâm thức của các bạn hướng thượng nhiều hơn nữa. Để làm những điều phải làm cho nhân loại ở tương lai chúng ta phải dũng tiến trong tình thương và đạo đức! Nhiên hậu các bạn mới thấy giá trị sẵn có! Các bạn mới có cơ hội tận dụng sự sáng suốt của các bạn để cống hiến cho tương lai.

Càng ngày tuổi tác các bạn càng lớn, càng mong sao được có cơ hội để đóng góp cho quảng đại quần chúng! Vậy cái chuyện nhỏ mọn trong tâm tư các bạn đã làm cho các bạn thiếu sáng suốt! Đó là bản chất eo hẹp, cái tâm eo hẹp, cái tánh eo hẹp thì làm sao tiến hóa được!

Cho nên các bạn phải bỏ tâm, bỏ tánh, lúc nào cũng vui vẻ, bất cứ hoàn cảnh nào, có không cũng vậy! Chúng

ta không dụng tâm, không dụng tánh mà chúng ta dụng sự thẳng tiến quảng đại để xét tất cả mọi sự việc, thì chúng ta thấy mọi trạng thái đều tiến hóa, mọi trạng thái đều dễ thương đối với chúng ta, chúng ta nên giúp đỡ và xây dựng! Để làm gì? Từ đó nó đến với các bạn thì các bạn mới thực hiện rõ ràng cái chữ BI! Nếu lòng từ không có, làm sao các bạn thực hiện cái chữ BI và học chữ BI được!

Cho nên chúng ta đồng tu đồng tiến trên con đường như nhau, không có khác biệt nhau! Mọi người chỉ là chậm hay là mau đó thôi! Người chậm phải vung vãi một cuộc đời của cái thể xác này rồi cũng phải bỏ ra đi và tiếp tục trong cái cuộc hành trình học hỏi, nhưng mà nhiều liên kiếp mới thành đạt! Bây giờ chúng ta có cơ hội rút ngắn và chúng ta có ý thức được, chúng ta nên dòm trở lại hành động của chính ta, có xứng đáng không? Có nên ở dung điểm eo hẹp nữa hay không?

Hay là chúng ta tiếp tục cái sự sáng suốt mà chúng ta đã làm được và giúp chúng ta thành đạt!

Cho nên tôi thấy rằng mọi người phải đi! Nếu không đi thì trề tàu, trề chuyến đi ai là người chịu trách nhiệm? Rốt cuộc ta phải chịu trách nhiệm. Vậy chúng ta sớm gánh vác lấy trách nhiệm sẵn có của chúng ta là hơn! Để chờ đợi một cuộc khảo hạch đón đầu ở tương lai mới bằng lòng chấp nhận lấy trách nhiệm đó hay sao? Nơi thử thách đó là đâu? Chính các bạn đã từng hiểu rằng: Có địa ngục phải có thử thách! Nếu chúng ta không chịu chấp nhận sự khảo thí hiện tại của trường đời thì chúng ta sẽ chấp nhận một kỳ tới ở nơi đó, học hỏi nặng hơn, nặng trước hơn và khổ cực hơn, nhiên hậu mới chịu ăn năn và tiến hóa! Có cơ hội học thì phải cố gắng học, có cơ hội tu thì phải cố gắng tu. Không ai! Thế gian này không ai học dùm cho chúng ta, không ai tu dùm cho chúng ta! Chính chúng ta phải

làm! Cho nên chúng ta phải cố gắng! Tôi không biết nói gì hơn, bao nhiêu lần đã nhấn nhủ các bạn, hãy bình tâm xây dựng đi! Rốt cuộc các bạn sẽ thành đạt tất cả! Nhưng trường đời thường hay phê phán, tâm tư không ổn định thì rước vào thân, rước vào trong tâm thức chúng ta những sự tăm tối không thể khai triển được! Rốt cuộc là tạo sự đau khổ cho chính mình mà không có trách một ai được hết. Những bài vở đây đủ cho chúng ta học! Trường đời, những sự chông gai luôn luôn xuất hiện trong tâm tư, rồi đến đường đạo, đòi hỏi sự thanh nhẹ chúng ta chưa đến vô cùng!

Cho nên kỳ tới đây, tất cả các bạn cũng hướng về cái giờ thiền đã qui định và kêu gọi mọi người ở đâu ở đó để tu hướng thượng! Còn sự phát tâm đóng góp để xây dựng cứu khổ ban vui đó là lòng thành của mọi cá nhân, không có một ai có thể cản trở được! Cái đó là tự nhiên họ sẽ phát thệ để giúp đỡ những người đau

khổ trong lúc bần cùng, cũng như chúng ta đã bị trong cơn bần cùng khủng hoảng, để cứu độ giờ nào hay giờ nấy! Đã là phần đóng góp do sự phát tâm của mọi người ở tương lai. In kinh sách hay làm điều gì bất cứ, cứu độ được một người đau khổ thì tâm tư ta cũng là trở thành đại hội tốt đẹp!

Vừa rồi tôi ở Vancouver cũng đã gặp nhiều bạn đạo và chúng tôi đã tương ngộ trong tâm linh, rất đậm ấm, xây dựng và cởi mở! Thật sự phát tâm của những người đó đến với chúng tôi, không có sự ràng buộc, tự nhiên đến đông đảo như vậy. Tôi thấy cái đại hội siêu nhiên của Trời Phật đã cho chúng tôi ý thức rõ Tình Thương và Đạo Đức càng ngày càng sâu rộng hơn. Tôi đã ôm tất cả tâm tư của các bạn trước khi ra đi và trở về đây để báo cáo cho các bạn biết rằng: Mọi người cũng đồng ở trong kham khổ như chúng ta! Đó là mọi người ước vọng được tu tiến và có cơ

hội tương ngộ, tình huynh đệ tử muội khắp năm châu!
Việc đó chúng tôi cũng đã hàn gắn không nhiều thì ít
qua những câu hỏi, qua những lời giảng, qua những
buổi tiếp xúc đã thấu băng rõ rệt, gọi về cho các bạn.
Để các bạn thấy rằng: Chúng ta phải đi và đồng đi!
Chúng ta phải xây dựng và đồng xây dựng! Xây dựng
những gì? Xây dựng tâm thức cho chính chúng ta!
Chúng ta phải lập hạnh gì? Lập hạnh hy sinh để bỏ tất
cả những tánh hư tật xấu để trở về với một tâm thức
sáng suốt! Đó là điển tâm thanh nhẹ, hòa hợp với cả
càn khôn vũ trụ, thương yêu, cởi mở, tha thứ và xây
dựng! Càng ngày chúng ta càng chịu làm chấp nhận đi
tới thì chúng ta thấy có sự sáng suốt rõ rệt.

Chúng tôi đã đi rất nhiều nơi, tất cả những tâm tư
đau khổ, ngày nay đã reo mừng trở về với Thượng
Đế và thấy rõ họ đang sống trong sự công bằng hết
thảy như mọi người! Thanh khí điển của Trời Đất mới

thật sự an ủi tâm thức của nhân sanh! Ngày nay họ đã có và họ có một cái xác huyền vi của Trời Phật đã ân ban, ấm no rõ rệt. Họ lại vui hơn, họ thấy vui vẻ, không có sự chia rẽ, không có sự yếu hèn, không có sự nhỏ mọn nữa! Họ đang sống với cả siêu nhiên, với cả càn khôn vũ trụ. Họ thấy thể xác của họ với cả càn khôn vũ trụ là một! Họ không còn chỗ eo hẹp, không còn chỗ tị hiềm, không còn chỗ kỳ thị trong tâm thức nữa! Cho nên các bạn chưa có dịp đồng đi với tôi nhưng mà cũng có dịp thấy rõ những bằng chứng đó! Rồi các bạn lo tu đi! Lúc đó các bạn thấy hồn các bạn cùng đi với chúng tôi. Đi các nơi còn đau khổ hơn nhân gian nữa kia! Bị mọi hình phạt, mà chúng ta diện kiến cầm lòng không được, ở cõi bên kia! Cõi vô hình cũng có sự thật chớ không phải không có! Chúng ta lại càng thấy rõ hơn! Chúng ta lại động lòng hơn! Chúng ta lại muốn đóng góp hơn! Hạnh từ bi chúng ta càng ngày càng lớn rộng! Cho nên cố gắng tu để thấy! Càng thấy

rồi các bạn mới thấy rằng: Hạnh Từ Bi là quan trọng, nhưng mà không thấy thì không biết từ bi! Các bạn đã đau đầu mà biết sự đau đớn của người khác! Các bạn đã khổ đau mà biết sự đau khổ của người khác! Các bạn đã suy luận sự khổ, rồi ôm lấy sự khổ, rồi suy nghĩ, chấp này, chấp kia, chấp nọ, rồi ôm lấy sự chấp làm cho mê loạn thêm! Tuy nhiên khi các bạn hành rồi các bạn sẽ thấy: Các bạn sẽ đi đến đâu! Tận nơi tận chốn để hiểu rõ mọi sự việc kích động và phản động nó thế nào! Rồi các bạn mới nói rộng cái lượng từ bi của các bạn, độ hạnh cho chúng sanh, tận độ chúng sanh gieo duyên lành cho các giới! Tôi ước mong mọi người sẽ tu tiến để giải thoát mà thôi! Cảnh tạm của chúng ta bị giới hạn, rất ngắn ngủi! Nói tiếng mấy chục năm nhưng mà rất ngắn ngủi! Nháy mắt là đến rồi! Ngày hôm nay chúng ta lần lần đi tới cái chỗ già nua rồi! Thì phải làm thế nào đây? Tâm thức chúng ta còn bận rộn, còn tị hiềm, còn ghen ghét thì làm sao chúng ta

giải quyết được điều đó!

Cho nên chúng ta phải bỏ, chúng ta phải từ bỏ! Cái đó không phải là cái chuyện chúng ta còn ôm giữ nữa! Hết rồi! Đã lỡ đại mấy chục năm rồi, không còn tiếp tục những điều đó nữa! Mở rộng cửa ra, các bạn không mất cái gì hết! Tất cả là của Thượng Đế ân ban! Thượng Đế làm, Thượng Đế đã sắp sẵn cho chúng ta, mức tiến, mức thoái rõ ràng! Chúng ta chỉ lo đi tới mà thôi! Càng đi tới các bạn càng thấy hồn thanh nhẹ! Những sự học hỏi của các bạn bây giờ, đâu phải cái xác học hỏi, cái hồn đó bạn! Nhưng mà các bạn lại không chấp nhận cái Hồn! Các bạn nói Đạo này không Hồn, Đạo kia không Hồn! Kỳ thật cái Hồn đang làm việc đó bạn! Các bạn đang nghe âm thanh! Lấy cái gì để nghe! Cái xác nghe ư? Cái xác không nghe nổi đâu các bạn! Nó không có Hồn là nó không có nghe, không có hiểu, không có suy xét được!

Mà sự đau đớn hiện tại là đau đớn của cái hồn!
Sự khô tâm là khô tâm của cái hồn! Tại sao nó khô? Vì nó eo hẹp và nó không chịu cởi mở thì nó phải khô! Còn nó chịu mở ra thì nó không còn eo hẹp nữa! Nó lại vui, nó hòa đồng, nó mới lập hạnh, nó mới thực hiện từ bi! Đó, thì cái con đường đi nó rõ rệt. Một con đường đi lên và một con đường đi xuống, không có thể chối cãi được! Cho nên chúng ta phải hiểu điều đó!

Tất cả chúng ta đã có, chúng ta đã đem vào trong tâm thức! Những đường lối sai trái của chính chúng ta, chúng ta đã ghi chép trong tâm thức! Vậy chúng ta phải vun bồi trật tự trong tâm thức để tiến tới sự sáng suốt hơn, tiến tới sự trật tự cao siêu hơn, cởi mở hơn, hòa đồng hơn, dũng cảm hơn! Đó, mới là người tu! Còn chấp chuyện này, chấp chuyện kia, nói người này tà, người kia chơn, vô ích! Tà nó cũng chả

giúp gì được bạn mà chơn nó cũng chả giúp gì được bạn! Chính bạn phải đi! Tà chơn do bạn là vậy! Nếu bạn không chịu chấp nhận sửa bây giờ, thì ngày mai là sẽ tới cái cảnh địa ngục cho bạn! Mà bạn chấp nhận sửa bây giờ thì không còn địa ngục trong bạn! Địa ngục là để làm gì? Để cho con người trở nên thật thà, chấp nhận sự sai lầm của chính họ, họ mới phát đại nguyện, chấp nhận linh hồn thực hành để trở về với mọi sự thức giác ăn năn! Cho nên ngày nay chúng ta sống tại thế biết bao nhiêu công chuyện. Thượng Đế đã nhắc chúng ta, đã hằng nhắc chúng ta! Thấy hành động này sai trái, chúng ta chê bai nhưng mà chúng ta quên kiểm soát hành động sai trái của chính mình! Có phải là nhắc ta sai không? Ta suy nghĩ người đó là tà mà chính ta tà và ta không thấy cái tà của ta! Có phải cái tà kia nhắc chúng ta trở về với chơn giác không? Đó, Thượng Đế kỹ tới vậy, tỉ mỉ tới vậy! Đưa hành động này đến nhắc các bạn, đưa hành động kia đến

nhắc nhở các bạn! Là sự sai trái từ tiền kiếp của các bạn mà các bạn đâu có hay! Rồi nói ông Trời cho tôi ăn cháo lú, rồi bây giờ tôi lên đây, tôi không biết cái gì, tôi quên cái quá khứ! Nhưng quá khứ vẫn hiển hiện trước mắt các bạn, mà các bạn đâu có thấy! Nhắc các bạn sự sai lầm, sự xảo trá, tự lường gạt lấy tâm thức các bạn rõ ràng! Các bạn đã phát đại nguyện, toàn nói với Trời Đất rằng: Tôi như vậy như vậy nhưng mà ngày nay tưởng rằng đúng, trở lại chỗ eo hẹp!

Phải các bạn là người xảo trá lấy các bạn không? Lường gạt các bạn không! Không chịu hành dũng, không chịu học nhẫn, không chịu hòa đồng! Làm sao các bạn tiến! Đó là Bề Trên nhắc! Vì đại nguyện của các bạn cho nên xuất hiện cái cảnh bây giờ nhắc các bạn! Đó là cơ hội cuối cùng. Nếu mà không chịu ăn năn, thì sẽ bị sa đọa, càng khổ hơn nữa! Cho nên đây mới có trật tự, có hơi thở cuối cùng, có một cơ hội

cuối cùng cho nhân sinh. Đó là địa ngục khảo thí! Cho nên mọi người phải ý thức, đừng có nói rằng: Bề Trên không có mắt! Có mắt chứ! Đang theo dõi, đang giúp đỡ bạn, đang xây dựng các bạn, cho các bạn có cơ hội!

Các bạn không chịu suy nghĩ cái tâm thức sáng suốt là trình độ sẵn có của các bạn, và các bạn đâm đầu đi nghe đầu này đầu kia đầu nọ, rồi các bạn bị lệ thuộc bởi thêm một hoàn cảnh nữa! Sự tự do chưa khôi phục được lại lệ thuộc bởi ngoại cảnh khác! Nói cái này trúng, cái kia trúng nhưng trúng ở tầng số thấp thôi mà thôi! Chứ kỳ thật Dũng Chí, từ bi, tu hạnh đạo của các bạn là phát khởi trong tự nhiên, trong tâm thức của các bạn, không có còn sự lệ thuộc nữa! Chỉ có hành để đi tới, rất rõ rệt! Nếu các bạn hiểu và chấp trong cái lẽ lối đó, là các bạn thấy các bạn sẽ đi xuống rõ ràng!

Nhiều bạn đã và đang thử, ban đầu phát nguyện tu theo Vô Vi rồi từ bỏ Vô Vi, rồi đi nghe đầu này đầu kia đầu nọ. Rốt cuộc cũng bị trói buộc thêm mà thôi không có phát triển nổi! Những bằng chứng rất rõ ràng! Ngày hôm nay đã thấy, đã trở về. Đã ăn năn và nói rằng: Tôi phải tu theo Vô Vi và tự tu tự tiến để trở về với chính mình thay vì sai lạc một con đường quá dài, phí thời gian vô ích!

Cho nên rốt cuộc rồi ăn năn trở lại, trên đường đi của chúng ta đã gặp rất nhiều bạn như vậy! Đã ăn năn và tự trách, nói rằng: Tôi sai vì tôi quên tôi, tôi tưởng một vị kia quá hay tôi phải theo! Ngày hôm nay chính tôi là người đã lạc đường! Tại sao chúng ta phải theo? Chúng ta có quyền xét, không cần theo! Xét cái nào hay ta thực hành trong tâm thức, ta tự hiểu tự tu mà thôi! Không có phải theo, không có phải lệ thuộc!

Chúng ta có phát tâm cộng tác cũng là bình đẳng với nhau, không có ai lớn hơn ai! Mới thật sự là người đi tìm chân lý! Nếu chúng ta càng tu càng nhỏ mọn, càng yếu hèn, càng eo hẹp, tu làm gì? Cho nên các bạn nên dũng mãnh lên đi! Bước đường đi, quyền tự do sẵn có của các bạn, nên đi tới, bất chấp mọi sự gian lao, phong ba bão táp! Chúng ta ở thế gian đã bị phong ba bão táp! Kích động và phản động là phong ba bão táp! Nội cái hoàn cảnh, ngay trong gia cang chúng ta mà ngày nay chúng ta tu là mở con đường lớn rộng hơn nữa! Thì chúng ta bất chấp! Vì vậy chúng ta mới vạch sẵn con đường phải đi trong thanh tịnh và sáng suốt. Cuối cùng con đường đi của chúng ta! Chúng ta phải tìm ra Ta trong căn bản sẵn có, có qui định rõ rệt, chúng ta mới thấy đại nguyện chúng ta, phải ăn năn thế nào, phải tiến hóa bằng cách nào, rõ rệt! Lúc đó các bạn thấy vui vô cùng, các bạn mới thấy hạnh phúc vô cùng! Vì các bạn đã nhận thức rõ rằng: Các bạn cầu

trúc tâm lẫn thân từ siêu nhiên mà có, quý giá vô cùng, nên giữ lấy để đi!

Khi mà các bạn hiểu được các bạn là siêu nhiên, thì cái lý của các bạn rất thông: Nhất lý thông, vạn lý minh là ở chỗ đó! Sự cấu trúc của siêu nhiên mà có, thì các bạn trở về với siêu nhiên các bạn phải có! Bất cứ trở ngại nào đến, các bạn trở về với lý siêu nhiên của các bạn để xét tất cả những sự kích động và phản động. Lúc đó các bạn mới thấy rằng: Giá trị của sự sáng suốt trong tâm thức của các bạn là vô cùng!

Cho nên chúng ta phải hành! Tu mà không hành là chỉ gạt mình mà thôi! Dùng từ luận thuyết này tới luận thuyết kia đi nữa, không có xài được, làm sao tâm thức chúng ta được an nhàn? Thì phải thực hành chúng ta mới đến! Còn nếu chúng ta không thực hành không bao giờ chúng ta đến. Bây giờ các bạn đi tới

chân trời nào cũng ở trong cái nguyên lý đó mà thôi.
Không ngoài nguyên lý đó!

Cho nên trong niềm tin sẵn có của chúng ta, tin nơi khả năng sẵn có của chúng ta có thể khai triển mọi sự việc! Bây giờ các bạn thấy khoa học hiện đại mở đường cho mọi người đi! Chế tạo máy bay cho mọi người đi, xe hơi cho mọi người dùng! Nó phải hành! Không hành làm sao có những vật đó cho chúng ta, ngồi đó lái cái xe, hãnh diện đi đây đi đó nhưng mà nó mang nợ không hay đó các bạn! Nợ cả càn khôn vũ trụ, đã xây dựng cho các bạn mà các bạn không thức tâm, các bạn còn nuôi dưỡng trong sự tăm tối thì các bạn sẽ gặt hái những sự đau khổ mà thôi!

Cho nên chúng ta phải hiểu khả năng của chính chúng ta và chúng ta phải tìm ra khả năng vô cùng sẵn có của chính mình, mới là người tu! Nội học chữ nhân

không hà mà các bạn học ạch ạch đụi đụi, lên lên xuống xuống hoài không có đi tới toàn nhẫn nôi! NHẪN có một chút rồi thì người ta động lại chấp! Tại sao chúng ta phải chấp? Chúng ta tiếp tục nhẫn để thấy sự sáng suốt hơn, học thêm hơn! Mọi người đều là Thầy của chúng ta, giáo dục chúng ta, kể cả con thú duyên dáng kia cũng đang giáo dục chúng ta! Tại sao chúng ta không học?

Ngày nay chúng ta đã thấy rõ rồi, trong trường họp chung đầu với con thú, chết đi còn ướp xác để cho chúng ta coi, xem, để chi? Để chúng ta suy tư, cái nguyên năng của vạn linh đều hiển hiện trong tâm thức của chúng ta! Có hết! Mà thế gian ngu muội, để nhắc nhở tâm thức của con người trở về với nội cảnh sẵn có nhưng mà không chịu! Ở trong mê chấp, hướng ngoại thì tạo sự động loạn, tạo sự eo hẹp thiếu sự phát triển của Tâm Linh!

Cho nên giờ phút lâm chung mới là ăn năn thấy hết là vậy! Cho nên cái hạnh tu của con người nó lớn rộng vô cùng, sự ác trược của con người cũng là lớn rộng vô cùng! Hai cái lực đó mà chúng ta minh rồi chúng ta mới hiểu cái luật quân bình là giá trị! Có thiện, có ác mới hiểu được cái luật quân bình! Khi mà hiểu được, quán thông được thiện ác rồi, con người mới thấy rằng: Trời Phật đã an bài cho chúng ta có một cơ hội thức giác! Tất cả những bài học tại thế qua một cái truông tiến hóa Sanh, Bệnh, Lão, Tử, Khổ, chúng ta học biết là bao nhiêu, từ lúc sơ sinh đến ngày hôm nay, chúng ta học biết là bao nhiêu bài vở nhưng mà chưa chịu ôn. Nói tới địa ngục là sợ và không chấp nhận qua cái địa ngục, cũng như ta không chịu chấp nhận sự tăm tối sẵn có của chính mình, sự sai trái mình đã tạo, nhưng mà khi nhắc tới là không, phủ nhận, chống trả! Chống trả trong nội thức thì càng làm cho nội thức nó càng ngày càng tăm tối, càng tăm tối thì càng yếu đi, thức

hồi sinh không còn nữa! Cho nên không có dũng cảm và cởi mở!

Cho nên chúng ta chấp nhận thì chúng ta thấy rằng: Sướng quá rồi! Tất cả mọi người không có ai ghét chúng ta vì chúng ta chấp nhận đi trở về con đường thật thà! Xã hội luôn luôn quý trọng những người thật thà và thực hành khai triển chớ không chấp nhận cho những người phá hoại! Chúng ta càng thấy rõ hơn và được tiến nhiều hơn nếu chúng ta chấp nhận! Kiếp này làm người mà không chấp nhận tội lỗi của chúng ta, thì chừng nào chúng ta mới có cơ hội để chấp nhận sự sai lầm của chính chúng ta đây?

Cho nên các bạn đã và đang tu đây cũng không ngoài cái hành trình để thấy rõ tội trạng của chính mình mà thôi! Người nào thấy rõ tội trạng của họ là người đó mới có cơ hội đắc đạo, hiểu đạo! Nếu không thấy rõ

tội lỗi của chính họ, không bao giờ họ hiểu đạo! Họ chỉ mất sự quân bình mà thôi! Họ chỉ biết đổ thừa cho người khác nhưng mà họ không có thấy rằng sự sai lầm khởi điểm của chính họ! Họ đã gieo cho họ tâm tối ngày hôm nay, lụn bại đến ngày hôm nay, tâm thức không có phát triển, càng ngày càng eo hẹp!

Cho nên mỗi người đều có sự sai! Các bạn xem trên rừng, cây có cây ngay và có cây xiên xẹo rất rõ ràng! Tánh người cũng vậy! Trên núi có cây ngay, thế gian không có người ngay là vậy!

Cho nên chúng ta đụng chạm rất nhiều, chúng ta phải cố gắng tu để sửa và thấy rõ sự sai lầm của chính mình! Không có người nào không đụng chạm! Ngay cái tánh của chúng ta đây, chúng ta đang điều khiển nó, nhưng mà chúng ta lại sai lầm, tưởng nó là điều khiển chúng ta! Tánh cha mẹ tôi để tôi ra, nó như vậy là như vậy!

Cho nên đừng phải rồi thấy tôi bơ vơ, chơi với là vậy!

Cho nên các bạn càng tu, các bạn thấy sự quý giá của càn khôn vũ trụ, mới thấy sự quý giá của Thượng Đế đã an bài cho khắp mọi nơi mọi giới, để cho chúng ta đồng học đồng tiến! Cho nên kỳ này tôi cũng đi một vòng quanh khắp thế giới thì những cái tâm tư đó cũng không ngoài tâm tư của chúng ta, mọi người ôm ấp tất cả những tình thương của các bạn đã gửi đồng đi với tôi và những bạn ấy cũng nhắn nhủ chúng tôi, đem những tình thương đóng góp đó của các bạn ấy, trở về sưởi ấm tâm lòng của các bạn mong rằng các bạn cố gắng tu và các bạn ấy cũng cố gắng tu. Chúng ta sẽ có một ngày tương ngộ tốt đẹp ở nơi qui định của Thượng Đế!

Cho nên tôi ước mong rằng, mọi người cố gắng tu, giữ thanh tịnh và sáng suốt để tự cứu độ mình để ảnh

hưởng chúng sanh.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.../.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên